Instanța de fond: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Lupașcu Natalia
Dosarul nr. 3r-262/25
2-25037397-02-3r-05052025

D E C I Z I E

16 februarie 2026 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de Tcaciuc Nelli,
împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 07 aprilie 2025,
emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de Tcaciuc Nelli împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire la anularea actului de sechestru,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 20 martie 2025, Tcaciuc Nelli a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024, anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 754/37 din 18 februarie 2025, prin care a fost respinsă contestația depusă împotriva hotărârii nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024 și totodată, suspendarea executării hotărârii nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024.

În motivarea cererii de suspendare s-a invocat că hotărârea nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024 ridică suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea sa.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 07 aprilie 2025, cererea depusă de Tcaciuc Nelli, cu privire la suspendarea executării hotărârii Serviciului Fiscal de Stat nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea recurentului

La 22 aprilie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod*

administrativ), Tcaciuc Nelli, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 07 aprilie 2025, solicitând anularea acesteia și emiterea unei noi încheieri, prin care să fie admisă cererea cu privire la aplicarea măsurilor provizorii, prin suspendarea executării hotărârii Serviciului Fiscal de Stat nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024.

În esență, în motivarea cererii de recurs s-a menționat că, deși în cauză sunt întrunite toate condițiile pentru admiterea suspendării executării actului administrativ, instanța de fond a respins în mod neîntemeiat argumentele și probele prezentate în susținerea cererii.

Astfel, recurenta a invocat existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile în cazul executării în continuare a actului administrativ, fapt demonstrat prin scrisoarea Direcției Generale Recuperare Creanțe, prin care s-a comunicat inițierea procedurii de executare silită a hotărârii contestate și aplicarea sechestrului asupra bunurilor proprietate personală, or aceste circumstanțe confirmă existența condiției prevăzute de art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, care justifică suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil.

Totodată, recurenta a remarcat că Serviciul Fiscal de Stat a verificat conturile bancare ale persoanei, iar în lipsa unor fonduri suficiente, nu a prezentat probe contrare care să infirme riscul producerii unui prejudiciu ireparabil. Prin urmare, rezultă că nu există disponibilitatea sumei pretinse, iar executarea acesteia înainte de soluționarea cauzei ar conduce la aplicarea sechestrelor și posibil, la pierderea unui bun imobil, consecință dificil sau imposibil de reparat ulterior.

De asemenea, Tcaciuc Nelli a invocat că suspendarea executării poate fi dispusă și în temeiul existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ defavorabil, conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, or în cazul de față, Serviciul Fiscal de Stat a încălcat termenele de prescripție prevăzute de art. 264 alin. (1) din Codul fiscal, atât în privința declarării obligațiilor, cât și a aplicării sancțiunilor, inițiind acțiuni după o perioadă îndelungată, de peste 10 ani, fără intervenții anterioare.

În concluzie, recurenta a menționat că instanța de fond nu a analizat multilateral cererea de suspendare, ceea ce a condus la încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât soluția pronunțată nu ar reflecta o examinare obiectivă și completă a argumentelor invocate. De altfel, respingerea cererii de suspendare a permis continuarea ingerinței autorității fiscale în exercitarea dreptului de proprietate, prin măsuri de executare care pot conduce la lipsirea nejustificată de bunuri, cu caracter potențial ireversibil.

Aprecierea instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza dosarului și a motivelor invocate în recurs, Completul de contencios administrativ statuează de a respinge cererea de recurs și a menținere încheierea instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul, iar conform alin. (2)-(4) al aceluiași articol, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

În corespundere cu art. 241 alin. (1), (3) Cod administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

În fapt, din actele cauzei rezultă că prin hotărârea nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024, emisă în privința lui Tcaciuc Nelli, Direcția generală recuperare creanțe a inițiat procedura cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului în mărime de 447.777,58 lei.

La data de 24 ianuarie 2025, Tcaciuc Nelli a înaintat contestație împotriva hotărârii nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024, pe motivul expirării termenelor de prescripție și netemeiniciei deciziei contestate.

Prin decizia nr. 754/37 din 18 februarie 2025, s-a respins contestația depusă de Tcaciuc Nelli.

La caz, invocând dezacord cu soluția autorității fiscale, Tcaciuc Nelli a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024, anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 754/37 din 18 februarie 2025 și totodată suspendarea executării hotărârii nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024.

Fiind investită cu soluționarea aspectului aplicării măsurilor provizorii, prin încheierea din 07 aprilie 2025, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actului administrativ.

În materie de drept, instanța de recurs menționează că potrivit art. 214 alin. (1) Cod administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul

stabilit la art. 172 alin. (3).

În context, reieșind din prevederile art. 172 alin. (2) Cod administrativ, motivele suspendării sunt: a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, Completul judiciar conchide că la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existența unor suspiciuni serioase și rezonabile cu privire la legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată notează că prin noțiunea de suspiciuni rezonabile cu privire la legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, ce ar convinge judecătorul că actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privința acestei condiții de suspendare, instanța nu poate aprecia discreționar și arbitrar necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, dar totodată fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, potrivit cererii de suspendare și în conținutul cererii de recurs, partea a reiterat faptul că legalitatea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024 ridică suspiciuni rezonabile, iar efectele actului reprezintă un risc de prejudiciu ireparabil.

Cu toate acestea, Completul de judecată subliniază că reclamantă/recurentă, nu a administrat nici o probă în sensul demonstrării iminenței unei pagube materiale greu sau imposibil de înlăturat ulterior, în cazul în care, în final, actul ar fi anulat, astfel încât să se circumscrie caracterului de excepție al suspendării executării actului administrativ.

În aceeași ordine de idei, instanța consideră irelevante aspectele expuse de recurentă, cu privire la pretinsa lipsă a resurselor financiare și riscul de sechestru, or, simpla susținere că recurenta nu deține mijloace bănești suficiente nu echivalează cu dovada unui prejudiciu ireparabil în sensul legii.

Mai mult, indisponibilizarea unor bunuri sau conturi în cadrul procedurii de

executare nu reprezintă, în sine, o atingere ireversibilă a dreptului de proprietate, întrucât legea oferă mecanisme de contestare și eventuală restituire a sumelor sau ridicarea măsurilor de asigurare în cazul anulării actului administrativ.

Totodată, recurenta invocă existența unor suspiciuni privind depășirea termenelor de prescripție fiscală prevăzute de art. 264 alin. (1) din Codul fiscal, însă, efectuând o analiza sumară a actului administrativ contestat, Colegiul judiciar denotă că aceste aspecte țin de fondul cauzei principale și nu pot constitui, prin ele însele, un temei suficient pentru suspendarea executării actului administrativ.

Deci, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul cauzei, reieșind studiul sumar al înscrisurilor dosarului, în limita împuternicirilor acordate de legiuitor la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actului administrativ contestat, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase și rezonabile privind legalitatea hotărârii Serviciului Fiscal de Stat nr. H/24/4/419 din 05 decembrie 2024.

În context, cu referire la condiționarea suspendării actului administrativ contestat de existența unui caz bine justificat, cât și a iminenței producerii pagubei, întrucât eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecință directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

Suplimentar, Completul specializat reține că este neîntemeiată afirmația recurentei privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, or instanța de fond a analizat cererea în limitele competenței sale, motivând soluția adoptată, iar faptul că instanța nu a admis argumentele părții nu echivalează cu lipsa unui proces echitabil sau cu existența unor „motive ascunse”.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs menționează că dreptul de proprietate nu este unul absolut, iar ingerințele statului sunt permise dacă sunt prevăzute de lege, urmăresc un scop legitim și sunt proporționale. Măsurile fiscale și procedurile de executare silită reprezintă ingerințe prevăzute de cadrul legal intern și sunt justificate de interesul general al colectării veniturilor bugetare.

Respectiv, în lipsa anulării actului administrativ, nu se poate susține că există o încălcare a dreptului de proprietate, de altfel, suspendarea nu este un drept automat, ci o excepție care trebuie justificată prin probe clare, ceea ce în cauză nu s-a realizat.

În același sens, instanța de recurs consideră necesar de a sublinia faptul că reclamanta nu a invocat motive plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ contestat, iar motivele indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului administrativ contestat, nu sunt întrunite, întrucât paguba iminentă, precum și ilegalitatea actului administrativ nu i se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată, prin probe concludente și pertinente. Or, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Sub aspectul celor invocate supra, instanța de recurs reține că în speță nu sunt întrunite prevederile art. 172 alin. (2) Cod administrativ, or contrar prevederilor art. 93 Cod administrativ, reclamanta nu a prezentat careva probe confirmative, ce ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil va afecta activitatea desfășurată de către acesta, astfel că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Cu atât mai mult, reclamantul nu ține cont de faptul că în cazul unei eventuale hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) Cod administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Respectiv, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamanta va fi restabilită în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

Din considerentele menționate și având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt și de drept, doveditoare a ilegalității încheierii contestate și care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat și de a menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 07 aprilie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Tcaciuc Nelli.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 07 aprilie 2025, emisă în cauza de contencios administrativ, intentată la acțiunea formulată de Tcaciuc Nelli împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire la anularea actului de sechestru.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei